

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce **A.Z.**, zast. Asociací pro právní otázky imigrace, o.s., se sídlem Moravská 9, P.O., Box 16, 120 00, Praha 2, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka**, se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.2.2012, č. j. CPR-1670/ČJ-2012-004025-ZZC,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2.2.2012, č. j. CPR-1670/ČJ-2012-004025-ZZC žalovaná jako správní orgán věcně příslušný podle ust. § 163 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění změn a doplnění (dále jen zákon o pobytu cizinců) rozhodla podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z území členských států Evropské unie a dobu trvání zajištění podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovila na 90 dní, shodnou s dobou vykonatelnosti. Při rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124a zákona o pobytu cizinců vycházela z toho, že se cizinec dne 2.2.2012 dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka s platným cestovním průkazem totožnosti do 12.7.2012 opatřený výjezdním příkazem do 3.2.2012 a písemně učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Kontrolou cestovního dokladu a lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že do ČR přicestoval 14.4.2008, obývá zde oprávněně na základě výjezdního víza platného do 3.2.2012,

v minulosti již jednou žádal o mezinárodní ochranu a řízení skončilo odmítnutím kasační stížnosti pro nepřijatelnost pravomocně dne 7.12.2011, prochází ENO od 14.1.2009 do 14.7.2009, neboť mu bylo ICP, detašované pracoviště pod č.j. CPOV – 15480-11/ČJ 2008-64PV-SV vydáno správní vyhoštění, které bylo z důvodu probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany nevykonatelné a na základě pravomocného ukončení azylového řízení byla stanovena nová lhůta v ENO od 7.1.2012 do 7.7.2012. Po ukončení azylového řízení byl vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti od 5.1.2012 do 3.2.2012. V té době cizinec pobýval na území ČR, vycestovat z území nemínil, naopak účelovým jednáním se chtěl vyhnout správnímu vyhoštění projevením úmyslu o mezinárodní ochranu na území ČR den před uplynutím platnosti výjezdního příkazu. Žalovaná na základě tohoto skutkového stavu dospěla k závěru, že je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění a z prokázaného jednání vyplývá, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je podle jeho chování nedostačující a není záruka, že by z území ČR vycestoval. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nebylo účelné. Doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů a běží ode dne vykonatelnosti rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítá porušení ust. § 124a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 18 odst. 1 tzv. procedurální směrnice (směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1.12.2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka), podle kterého členské státy nezajistí osobu pouze z toho důvodu, že se jedná o žadatele o azyl. Pokud žalovaný správní orgán označil jako právní důvod zajištění žalobce § 124a zákona o pobytu cizinců, nelze podle žalobce jako právní důvod jeho zajištění uvedené ustanovení použít, protože je to v rozporu s uvedeným článkem procedurální směrnice. Mezi stranami je nesporné, že bezprostředně před vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a o jeho vyhoštění bylo již dříve pravomocně rozhodnuto. Žalobce se do přijímacího střediska dostavil dobrovolně s platným cestovním dokladem a s dokladem opravňujícím jej k přechodnému pobytu na území, což je nesporné, ovšem spornou zůstává otázka, zda za těchto okolností lze tvrdit, že žalobce byl zajištěn pouze z toho důvodu, že se jedná o žadatele o azyl. Porušení čl. 18 odst. 1 směrnice vidí v tom, že pokud by se 2.2.2012 nedostavil do přijímacího střediska a neučinil prohlášení o mezinárodní ochraně, policie by na základě zákona o pobytu cizinců neměla pravomoc jej zajistit a umístit do zařízení pro zajištění cizinců. V ten den byl jeho pobyt v ČR oprávněný, neboť nevypřela platnost výjezdního příkazu. Pokud tedy na území ČR se nacházejí dva cizinci pobývající zde poslední den platnosti výjezdního příkazu, oba s pravomocně uloženým správním vyhoštěním a oba již jednou neúspěšně žádali o mezinárodní ochranu, jeden z nich o ni žádá opětovně a druhý nikoliv pak má policie pravomoc zajistit pouze prvního z nich a to z toho důvodu, že na rozdíl od druhého požádal o mezinárodní ochranu. K zajištění došlo pouze z důvodu, že se jedná o žadatele o azyl. Žalobce dále namítá, že výrok správního orgánu, kterým žalovaná stanovila dobu trvání zajištění je nepřezkoumatelný pro zcela nedostatečné a nesrozumitelné odůvodnění a není patrné jakými úvahami se při stanovování doby zajištění žalovaná řídila, když odkázala pouze na to, že cizinec nevlastní cestovní doklad. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i pro jeho vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost, neboť žalovaná uvádí, že žalobce nevlastní cestovní doklad, na jiném místě uvádí, že má platný cestovní průkaz do 12.7.2012 a nezdůvodňuje potřebu vydání dalšího cestovního dokladu. Dále namítá nepřezkoumatelnost úvahy o nemožnosti uložení zvláštního opatření namísto zajištění, když žalovaná naznačila zvážení použití zvláštních opatření podle § 123b, ale úvahu nezdůvodnila. Správní orgán opomenul podložit své úvahy vazbou na skutková zjištění či odkazem na

konkrétní zjištění. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné z důvodů nedostatečného odůvodnění výroku stanovujícího dobu trvání zajištění, hlavní výrok o zajištění ve vztahu k nedostatečnému zdůvodnění nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná ve vyjádření uvedla k důvodům zajištění z hlediska skutkového jako v napadeném rozhodnutí a dodala, že oprávnění policie zajistit cizince podle § 124a zákona o pobytu cizinců není podmíněno nelegálním pobytem na území ČR, ale cizinec byl zajištěn proto, že 2.2.2012 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a o jeho vyhoštění již bylo rozhodnuto rozhodnutím o správním vyhoštění z území ČR, které nabylo právní moci dne 14.9.2009. Žalobce v minulosti již jednou neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu, z čehož žalovaná důvodně usuzuje, že svým novým prohlášením o mezinárodní ochraně chce oddálit výkon pravomocného správního vyhoštění a legalizovat si další pobyt na území ČR. Ust. § 124a zákona o pobytu cizinců má za cíl zabránit zneužití azylových procedur cizinců. V případě zajištění podle tohoto ustanovení se žalovaná zabývala ztotožněním cizince existencí rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 8.1.2009, které nabylo právní moci dne 14.1.2009, existencí prohlášení o mezinárodní ochraně, o níž v minulosti již jednou neúspěšně žádal a nyní projevil nový úmysl požádat o mezinárodní ochranu dne 2.2.2012. Protože jde o oprávnění policie při zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců, policie obecně nevyhošťuje do rizikových států, a ač to zákon neuvádí, zajišťuje pouze opakované žadatele o mezinárodní ochranu, neboť řízení o ní je několikaletý proces a pokud byla předchozí žádost zamítnuta, je předpoklad stejného rozhodnutí u řízení následujícího. V případě žalobce uběhl od doby předchozího ukončení řízení o azyl do opakované žádosti necelý měsíc. Pokud se týká uložení zvláštního opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců za účelem vycestování, žalovaná namítá, že o zajištění rozhodla jako orgán příslušný podle § 163 zákona o pobytu cizinců, o zvláštním opatření za účelem vycestování rozhoduje odbor cizinecké policie na základě oprávnění v ust. § 164 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, z čehož vyplývá, že žalovaná není k rozhodnutí ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců oprávněna.

Nesporné skutečnosti mezi oběma účastníky vyplývají z obsahu správního spisu č.j. CPR-1670/ČJ-2012-004025-ZZC a to z prohlášení o úmyslu požádat o azyl ze dne 2.2.2012, z rozhodnutí č.j. CPOV-15480-11/ČJ-2008-64PV-SV ze dne 8.1.2009 o správním vyhoštění se stanovenou dobou na 6 měsíců, které nabylo právní moci dne 14.1.2009, z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 15/2011-65 ze dne 27.10.2011, které nabylo právní moci dne 7.12.2011, a kterým byla odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost.

Z obsahu žaloby vyplývá posoudit soudem, zda vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení ust. § 124a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 18 odst. 1 tzv. procedurální směrnice. Z ust. § 124a zákona o pobytu cizinců vyplývá oprávněnost cizince zajistit za účelem správního vyhoštění tehdy, pokud učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto, nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodu tam uvedených. V projednávané věci došlo k naplnění obou podmínek pro oprávnění žalované cizince zajistit, neboť žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a existuje pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Z uvedeného vyplývá, že žalobce nebyl zajištěn pouze z důvodu, že je žadatelem o azyl, ale i proto, že zde existuje pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Ustanovení tohoto

paragrafu nerozlišuje, zda je cizinec v den zajištění na území ČR s legálním pobytem či nikoliv. Podle názoru soudu došlo k naplnění podmínek ust. § 124a zákona o pobytu cizinců a čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice nebyl porušen. Pokud se týká namítané nepřezkoumatelnosti výroku o stanovení doby zajištění na 90 dní, podle soudu důvodem pro stanovení této doby, jak konečně plyne z rozhodnutí je opatření cestovního dokladu, který sice není dostatečně specifikován, ale půjde o vystavení takového cestovního dokladu, na základě něhož může být žalobce vyhoštěn z území ČR. Žalobce se prokázal cestovním průkazem totožnosti vystaveným Českou republikou dne 12.7.2011 s platností do 12.7.2012, ale platnost cestovního dokladu jeho domovského skončila 26.3.2010. Z uvedeného je zřejmé, že půjde o cestovní doklad domovského státu žalobce. Pokud se týká aplikace ust. § 123b zákona o pobytu cizinců soud se ztotožňuje s žalovanou v tom, že napadené rozhodnutí vydala jako orgán příslušný podle § 163 zákona o pobytu cizinců, ale o zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b téhož zákona je oprávněn rozhodnout odbor cizinecké policie na základě ustanovení § 164 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. V řízení o zajištění nemůže žalovaná rozhodovat současně o zvláštním opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle sut. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., soud žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť náklady řízení žalovaná nežádala a ani jí nevznikly, neboť úkony, které ve věci provedla souvisí s její běžnou úřední činností.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. března 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně